

Ställen och människor kring Grönhagen.

(Hänför sig till tjugotalet i stort sett.)

1. Grönhagen.

Det var Gustav Karlsson, skraddare hos Rudin i Gröndal, som lät uppföra Grönhagen någon gång kring sekelskiftet. Sedermera flyttade han till Jakobsberg i närheten av Gersebo och blev sin egen mästare. Gustav Karlsson var också ombud för begravningskassan och jag tror även sjukkassan och han kom iblandoch tog upp avgifter. Han var låghalt. Den tidens cyklar hade ett betydligt högre tumtal på ramhöjden än vad nutidens har. Det kunde vara besvärligt att bestiga dem, speciellt för äldre. Bakaxeln var därför utdragenåt ena sidan och denna pigg gång var ett hjälpmedel vid påstigningen. Ena foten sattes upp påpiggen och den andra sparkade i gång. Sedan kastade sig ryttaren upp på fordonet. Det såg både farligt och invecklat ut och ett av mina minnen i bevar från mina första år är när just Gustav Karlsson gjorde den här konsten.

Mamma och ~~pappa~~ flyttade in i Grönhagen 1919. De bebodde då bara den övre lägenheten. Den undre var uthyrd till några vägarbetare.

Köpet av Grönhagen kom till stånd och kontrakt upprättades den 19 juli 1922. Säljare var N A Nilsson från Syserum. Dateringen: Syserum och Skogstorpet och Grönhagen den 18 juli 122 är lite förvirrande. Vad hade Skogstorpet där att göra? Denne Nilsson påstods ha köpt Grönhagen för inte helt ärligt överkomna pengar. Det var nämligen så att han fått i uppdrag av patron på Götebo att driva kreatur till marknaden och försälja dem. Han lyckades bra med affären, men redovisade aldrig till sin uppdragsgivare. I stället köpte han Grönhagen och tydligen drev det som hyrshus. Patron i Götebo lurpassade lite för att vid en eventuell försäljning kunna ta tillbaka sina pengar. Farbror Gottfrid gav pappa tipset att försöka växla alla tillgängliga pengar i femmor så plånboken skulle se full ut vid överläggningen med Nilsson. Så gjorde han också och Nilsson var nog angelägen att få en solid köpare och en snabbt avklarad affär under för handen varande omständigheter. Priset 1150 kronor var nog förmånligt även med den tidens mått mätt. Pappa har berättat att när det slutgiltigt gjordes upp var Nilsson väldigt orolig och svettades hårt, förmodligen av rädsla för att patron trots allt fanns i garderoben färdig att lägga beslg på köpesumman. Han kastade

sig på cykeln och försvann. Patron hutade senare åt pappa när han träffade honom. "Du köpte huset av Nilsson fast Du i verkligheten visste det var mitt." Rätten beträffande Grönhagen stod säkert på pappas sida, att den sen inte helt stämde med praktiken är en annan historia.

Tomten till Grönhagen var då inte så stor. Pappa köpte ju till kanske 15 m så den sedan kom att gå ända upp till vägen, eller nästan dit. Som smålänning schaktade han bort jorden ända till vägkanten och återfyllde med sten därmed vinnande två syften. Den begärliga jorden hamnade på vår sida och han fick plats för all sten. För det tredje blev det ju en mycket fin breddning av vägen, som vägstyrelsen borde tackat för.

2. Gröndal.

I Gröndal bodde skräddaremästare Rudin och Kristin. Barnen hette Emil och Oskar och där fanns också en Stockholmspojke som hette Mauritz Karlsson. Efter mor Rudins död fanns det vitt jag förstår en hushållerska som hette Maria. Den äldre generationen var borta när jag var barn, men de tre Gröndalspöjka levde utan nämnvärd kvinnlig inblandning. Därför såg det ut som det gjorde. Huset som inte var så olikt Grönhagen var tillbyggt med en verstad med ganska platt tak. Oskar och Mauritz var skräddare och satt där och sydde. Efterfrågan på skräddare minskade så Mauritz övergick till skogsarbete åren före andra världskriget. Emil var lite larvig. Han gick och hjälpte bönderna med jordbruket. Särskilt vid tröskning var han eftertraktad och hamnade då nästan alltid i halmdösen, det värsta jobbet. Men han kompenserade sig med den goda tröskmaten och jag tror nästan han längtade till trösktiden trots allt. På vintern drog han ved på sin drög. Det var en himmelsk lycka när man som barn fick följa med och åka på drögen eller dragkärran. För de var så otroligt barnvänliga så det fanns inga gränser. Hygienen var synnerligen eftersatt i det huset. Där fanns både loppor och löss. Snus och krakselloskor fanns det gott om på golvet och det mesta sopades under sofforna. Oskar hade därtill svår astma. Mamma var både ledsen och arg för att vi skulle vara där jämnt. Men där drog hon kortaste strået. Det var en underbar uppväxtmiljö, Varje julafton skulle vi barn komma dit på morgonen och få julklappar och det var ett väntande att klockan äntligen skulle bli halv åtta så vi kunde springa över. Och att följa med Osker och meta. Ja, det var gudomligt. Och till Rögöl. Då skulle det också plockas en ask med blåbär. En Brunumask, det var kaffeersättning. Det fanns nog inte pengar till att njuta av rent kaffe alla gånger.

Mauritz, som hade klumpfot och fick beställa sin skor hos skomakaren, var en god jägare. Jag kommer i håg hur han morgon och kväll kom hem med stora knippen ekorrar som det då fanns gott om. Och som var begärliga ut skinnsynpunkt. Han hade en gång skjutit en tjäder och vingarna hade han lagt i öppna spisen för att borsta aska med. Jag rusade alldeles förtvivlad hem till mamma och sa: "Mamma, farbror Mauritz har skjutit en ängele." Så hemskt. Men han var lite rå. När fågelbordet var fullt med småfåglar drog han av ett hagelskott mitt i, så katten skulle få sitt lystmäte. Han parasiterade också på de båda andra som var eftergivna. Det hände nog när han var överförfriskad att han till och med kunde hota med bössan. Den tog så småningom polisen ifrån honom. Allt detta och givetvis också den svåra astmasjukdomen drev till slut Oskar att hänga sig i en tall nere i Kostampa. Huset såldes sedan till en som skulle bygga om det med statliga lån, men det visade sig att takhöjden var för låg enligt lånenormerna, så det blev ved av Gröndal och sedan var det sig inte likt på många år. Emil kom till ålderdomshemmet och trivdes nog ganska bra där.

Tilläggas kan att Gröndale verkstad var en samlingsplats, en bygdegård, ett folkets hus. Där samlades många på söndagar och kvällar. Där spelades kort, schack, skvallrades och berättades historier. Och spottade snus i öppna spisen som var vackert brunmönstad. Vi barn fick oss mycket till livs på ett enkelt och rakt sätt. Det kunde också spelas dragspel och fiol. På somrarna flyttade pokergången ut i skogen på andra sidan gärdsgården eller under en tät gran om det regnade.

Jag kommer i håg att Gustav i Grönslett en gång berättade om en gammal stenhuggare som skaffat sig en mycket ung kvinna och en del pikade henne för ha fallit för en sådan gammal gubbe som väl inte hade så mycket karl kvar i sig. Men hon svarade att gamla bockar har styva horn och så fick vi barn något att fundera på. Det värsta var att jag nog gick raka vägen hem till mamma och frågade om det jag inte begrep. Så nog förstår jag om hon ville vara lite restriktiv med Gröndalsbesöken.

Gustav Karlsson, som byggde Grönhagen, hade en Stockholmspojke, som var sjöman även under krigsåren. När han var i Gröndal och hälsade på tog han avsked med orden: "Nu får vi se hur det blir med hemkomsten nästa gång, om det blir i livet eller i kistan." Det var en hårding, tyckte jag.

3. Lyckedal.

En liten gård, nästan bara ett torp på 9 tunnland om jag minns rätt. David Karlsson var tredje generationen. Pappan hette Karl-Johan och hade hustrun Charlotta, Lötten i Lyckedal. Hans far hade hetat Karl-Magnus. Om Karl-Johan var död 1925 vet jag inte. Kanske svaret kommer så smningom. Lötten levde i alla fall fram till slutet av trettioalet. I Lyckedal fanns det oxar som dragare fram till i slutet på trettioalet. David gifte sig med Ebba, som kom från Ramn-ebo.

4. Grönlund.

Grönlund var egentligen ett liet torpställe. Hade ett par kor och får. Jag minns rädslan för baggen. Där bodde Olsson med förnamnet Sven och hustrun Maria, som dog i början av fyrtioalet. Hennes mor bodde tydligen där på äldre dar. När Ingrid föddes minns jag att Maria i Grönlund hjälpte oss och det hade hon förmodligen gjort tidigare vid liknande tillfällen. Där fanns det mycket barn. 1925 började väl de flesta vara ute i förvärvslivet. Kan tänka mig att att Martin, den yngste, var född 1918 eller 1919. I åldersordning tror jag de hette: Artur, Joel, Vallentin, Tor, Karin, Torsten och Martin. De jobbade i skogen och i stenhuggeriet. Det påstods att Olsson själv hade fullt sjå med att fila sågar och gå med mat på äldre dar. Han var en duktig sågställare. Jag minns själv när jag högg på Grönlundskogen och själv hade börjat fila sågen. Han kom och tittade på när jag sågade och berömde mig för att sågen verkade gå bra. Det var kritik från en expert, så då kände man sig med en gång vuxen. Alla grannarna hade gemensam postväska i Gröndal. På lördagskvällarna kom de yngre pojkarna och skulle ut på fest. De sa ofta att Du får en slant om Du åker upp med tidningen till farsgubben. Ett partioöringar var det som regel. Olsson blev glad förstås. Det ska Du ha en peng för sa han och så kunde det bli en tioöring. Jag förhårdade mig och teg med att arvodet redan var utbetalat. Pojkarna hade sina cyklar stående efter gärdsgården på åkern vid Grönhagen. Där åkte vi spark i backen och dammade i en pakethållaren och jag har ännu ett ärr på läppen som minne från det. Olsson blev gammal och levde på ålerdomshemmet förmodligen en bit in på femtioalet.

5. Grönslätt.

I Grönslätt bodde stenhuggare Gustav Söderberg med sin Manda. Manda var syster med Klara som var gift med Otto Söderberg som var kusin till Gustav och bodde i kasern som låg mellan föreninga och Hålvik. "Det var så att jag hade haft ett gott öga till Klara och sällskapet med henne", sade Gustav en gång då han berättade om ungdomsåren. Men så en dag kom Otto och sa att han skulle gå till prästen med Klara nästa fredag. "Då", sade Gustav, "fick jag tag på den här morkullan och följde med." Snabba beslut må jag säga, men det var nog sant, kanske. Gustav var säker på att valsa och tog sig gärna en tur till Gröndale vekstad och drog historier. Manda var nog mest rädd för lopporna som han drog hem. I Grönslätt bodde också Gustavs son Kalle med Vira och barnen Vanda, Arnold och Karl-Egon. Bara Vanda var född 1925. De bodde då i den gamla stugan i Grönslätt båda familjerna. Den brann ner i slutet av 40-talet tror jag.

5a. Grönhult.

Där härskade Fredrik Karlsson. Hans fru hette Malin och var lam i ena sidan efter en hjärnblödning. Karlsson var en bestämd man. Han hade en son som for till America och blev farmare. Flickorna hette uppifrån Olga, Anna, Gärda, Linnea, Frida och Märta. Det var mycket roligt att vara i Grönhult. Gärda och Märta var mina lsklingsflickor. De bakade smörhonor, ett slags bullar som var kalas. Och man fick vara med när de mjölkade och meta abborrar när de vättade i sjön, visserligen föga framgångsrikt. Grönhult var också prästboställe. Där bodde vid detta laget en komminister som hette Karleń, som nog egentligen hade något frikyrkoförflutet. Han var nog en egen person, tror jag, men ganska intresserad av det mesta. Jag vet han var nyfiken och var med när pappa odlade. Speciellt när han sprängde, Pappa kunde ju också vara lite egen, så det skar sig väl ibland. Och förresten vad hade han med odligen att göra. Prästens hade får och höns och kanske rent av gris vid den tiden.

6. Skogtorpet.

Vid den tiden -för att använda bibelns skrivsätt- bodde där en man som hette Berg, om vilken jag inte vet mer än att han med sin häst hämtade mjöl åt pappa i handelsföreningen någon gång på tjugotalets senare år. Det fanns en del åkrar till stället och där fanns lagård och loge av mindre format. Pappas bror Axel med familj var de sista som bodde där i slutet av trettiotalet. Under krigsåren blev det ved av såväl bostadshus som lagård m m.

7. Grönehorva.

Tvärs över skogen mot Kallsebovägen från Skogtorpet räknat låg Grönehorva där det låg två stugor, en högt uppe på berget och en längre ner mot åkern. Till denna stuga hörde jord och ladugård. Det var ett litet torp. Där bodde , kanske inte 1925, men ganska snart Verner och Linnea. Verner var från nr 13 Klintstugan och Linnea dotter i 5a Grönhult. De var världens mest underbara barnvänliga människor. De flyttade i slutet av trettitalet till Flivik. Till traditionerna hörde att vi barn skulle dit dagarna före jul varje år och hämta en stor pepparkakhäst. Underbart. Verner var ju stenhuggare och stod alldeles bredvid vägen som var min skolväg. Han hade alltid tid att skoja med en när man gick förbi.

8. Grönehorva.

I ~~ovre stugan~~ uppe på berget bodde Ernst Palm och Manda. Palm var stenhuggare också han. Manda hade stor respekt för Ernst och kallade honom alltid Palm när hon talade om honom. Jag minns att när Signe i Föreninga slutade efter en förfärlig massa år fick hon blommor av Manda Palm. Och att någon då sa att om det varit Palm som lämnat dem kanske det varit brännässlor. Kanske lämnade Manda blommorna för att lite sona Palms ibland vresiga uppträdande. Vad vet jag, men små grytor har som bekant öron även de. De hade två döner Evald och Valter, som var ganska bra skidåkare. Jag vet att Valter vallade våra skidor över öppen eld. Man fick ta med sig lite av varje till valla. Det var grammofonskivor, trä-tjära, vax och talg tror jag som kokades i hop. Kanske var det stearin i stället för talg.

9. Hellersberg.

Där fanns två hus, ett uppe på berget och ett nere på åkern åt söder. I det norra uppe på berget bodde min farfar. Det var ett litet torp under Gölghult. Hade på sin höjd ett par kor. Farfar hette Anders Johan Andersson och farmor Johanna. Farfar hade varit mjölnare under sitt arbetsverksamma liv. Han lär ha varit en duktig mjölnare men allt för givmild, så det var bekymmer med ekonomien i den familjen. Det var så att mjölnaren fick en del av det malda mjölet som ersättning för sitt arbete. För att sedan sälja det och få kontanter. Det var ju bara fattigt folk som köpte mjöl, så med farfars godsinta sinnelag var det nog mycket som försvann utan det betalades för det. Det resulterade i banklån och det lär ha varit rätt många. Farfar hade stort skägg och tyckte inte om att vi hade solglasögon, som han förknippade med blindhet. Han kom gärna över på våren och såg äppleträden blomma. Här fanns också pappasbröder Kalle, Gottfrid och Axel samt systemen Hanna.

9. Hellersberg. forts

Alla var mycket barnvänliga och fram för allt var det Kalle som ägnade stor tid åt oss. Gottfrid och Hanna var lite religiösa så där arbetades inte på helgerna och då blev det lite tid över för umgänge. Kalle gjorde barkbåtar som leksaker och "perrar", dvs snurror avhalva trådrullar som han spetsade och satte en pinne i. Framför allt Gottfrid och Axel var mycket för banklån, som de nog tyckte var en bättre födkrok än att gno livet av sig i skog och på åker. Torpet sköttes inte speciellt bra. Sommartid kunde det nog finnas två kor, men vintertid räckte fodret oftast bara till en och den fick börja gå ute och söka sin föda så snart det började grönska på våren.

10. Hellersberg.

I den stugan som låg lägst ner, alltså den sydligaste, fanns skomakare Karlsson. Han hade en son som hette Axel och som fortsatte skomakeriet i Misterhult. Dottern Anny var gift med Ernst Bohman, som var stenhuggare, med sonen Sven och dottern Greta. Bohman övertog stället under trettioalet. Om det inte arbetades på helgerna hos Anderssons i Hellersberg så arbetades det så mycket mer hos Bohmans. Från morgon till kväll såväl helg som söcken. De hade en ko och arrenderade också de lite små åkrar här och där i skogen. Bohman var under sin krafts dagar en mycket duktig stenhuggare. Som fosterson till skom Karlsson fanns också Algot Nilsson, sedermera Algot i Gönehorva och Algot i Grönlund.

11. Smedstugan.

Smedstugan var, eller rättare sagt är, en liten låg stuga uppe på höjden. Kommer inte i håg, men jag undrar om det inte är en ryggåsstuga. Där bodde Kristin. Hon levde nog när jag var barn, men jag vet inte riktigt om jag minns henne. Det fanns en son som hette Ivar och som arbetade som hantverkare i filmateljerna i Råsunda. Han hade visat Oskar i Gröndal ett kort där han satt och hade Fridolf Rudin i knäet. Det var ju märkvärdigt, förstås.

12. Fredriksdal.

Där bodde Anderssons. Hon hette Tilda och visst hette han Fredrik. Han var snickare och skogsarbetare m m. Fredriksdal hade ko. Under mina första år låg Andersson förlamad efter en hjärnblödning och kunde inte riktigt göra sig förstådd. Tilda var halt. Han kallade hustrun Skralta, om det nu var för att hon haltade. Om jag inte missminner mig har jag hört att Andersson var med och byggde Grönhagen. Det var 4 snickare när det timrades stugor. De svarade för var sitt hörn, har det sagts. Dottern, som egentligen var foster-

12. Fredriksdal.forts

barn, var gift med Vicke i Norrköping. Vicke var en suput och de skildes.

13. Klintstugan, Klinten.

Där bodde nog Gustavssons. Han var slaktare och charkuterist om jag nu har fattat rätt. Tog hem sillkaggar bl a. Jag tror att Verner Gustavsson i Grönehorva var son där och Martin Gran, som på något sätt fortsatte med rörelsen. I varje fall slaktade han. I min barndom bodde Abel Johansson och Gunborg där och de kom nog dit under senare hälften av tjugotalet. Pappa och han var skolkamrater. Han var lite trollgubbe och gjorde lite svartkonster. Dessutom tog han upp brunnar med slagruta. Han spelade dragspel och fiol. Av hans barn kommer jag i håg Börje eller **Boje**, som jag tror körde ihjäl sig på motorcykel. Abel började i begynnelsen och gjorde s k 25-öresinrop på auktionerna. Auktionsförrättaren plockade lite skräp i en hög till dess någon bjöd 25 öre. Då slog Abel till. Klinten revs under början på 40-talet och Abel flyttade uppåt Kanalen eller Snarås. Jag vill minnas att det var storauktion efter honom och att den inbringade mycket. Det hade nämligen hunnit bli värde på det gamla skräpet som han köpt för 25 öre per hög. Det påstods att han bara sov ett fåtal timmar per natt och att han för övrigt låg och läste. Företrädesvis då Hela Världen, en tidning med sanna berättelser ur livet. Abel fanns i Klinten 1930. Lindbergs fanns också i Klinten, förmodligen kortvarigt, under denna tid.

Betr 14. Snäckedal se sid 23.

15. Arvidsmåla.

Där bodde Pettersson som arrendator. Arvid, Erik, Lennart, Beda och Magda hette barnen, varav Magda med maken Helge övertog Arvidsmål. Pappa handlade med Arvidsmåla både vad gäller mjöl och kor.

16. Ugglekärr.

Där levde Johansson som var mycker darrhänt. Jag minns honom. Alfred och Amy var de hemmavarande barnen. Amys son Erik fanns också där. Två av sönerna, Fridolf och Axel hade åkt till America och där hade också Alfred varit en tid. Alfred, som var en traktens slaktare.

17. Hellerum.

Albin hette arrendatorn och Valborg frun. Hon hade stickmaskin och tog emot stickuppdrag. Sonen Erik täljde trögubbar med framgång, om än inte i Döderhultarns klass. Vad dottern hette? Jo hon hette Valdy, Det här kom förstås i lite fel ordning. Före

17. Hellerum . forts

Albin bodde Sven där och han hade en son, eller kanske fosterson, som hette Erik och som jag tror gjorde lite affärer bredvid arbetet. Visst kallades han kringelstjärt om det nu möjligen var för att han var slingrigi affärer, vad vet jag.

18. Fredriksberg.

Var granngård till Hellerum. Där vet jag ingenting alls. Var det möjligen avfolkat redan 1925. Husena stod nog kvar ganska sent. Det blev nog ved av dem under krigsåren.

19. Viksjöhult.

Där bodde Kalle Ström och Julia. De hette nog Nilsson. Det konstiga är att det fanns en Herman Holmberg också som var bror till Karl och som gifte sig med Anna i Grönhult. Kanske var de bara halvsyskon. Riktiga arbetskarlar båda två. Herman var pappas mest omtyckta kompis både i skogen och i berget. Kalle Ström dog under mina tidiga barndomsår, jag tror av kräfta i magen. Där fanns dottern Edit, som gifte sig med Vallentin i Grönlund och som övertog Viksjöhult. Fostersonen Gösta åkte lättviktsmotorcykel väldigt fort. Det påstods att han band fast gasen i toppläge med en gummisnodd för att han inte skulle få kramp av att trycka så hårt hela tiden. Gasen var ju en pinne på den tiden.

20 Skyttorpet.

Ligger nu framme vid trevägskorsningen. Tidigare låg den gamla stugan uppe i grustaget. Där bodde under min barndom Edvin Karlsson och Edvin Svensson som båda var skogsarbetare. Att jag har det med här beror på att fru Karlsson hette Alice i förnamn och var sömmerska och sydde klänningar åt mamma.

21. Mårdbäcken.

Där bodde Efraim Andersson med familj. Dottern hette Vanja. Han lät sy byxor av vadmal i Gröndal. Ofta s k spetsbyxor som knäpptes ner till i stövlarna och var vidare upp till. Och varma.

22. Vickerum.

Oskar, som levde där, var döv och arbetade på Virum. Han var duktig att slöjda och gjorde snusdosor avnäver och fotografiramar av masurbjörk. Han spelade 78-varvare, som han hade gott om. Han skötte grammofonen på fackföreningsfesterna, men jag tror inte han tillhörde fackföreningen. Jag tror det var en gest från fack-

22. Vickerum. forts

föreningen. De som hade något handicap behövde inte känna pressen på sig att tillhöra facket. Facket hade så små möjligheter att uträtta något för dessa, så det hade väl varit ren stöld om de skulle ha betalat medlemsavgift.

23. Kolstugan, 25 Änkvarpet och 26. Lugna.

Var förmodligen försvunna redan 1925.

24. Vackrevik.

Viktor Nilsson bodde här och han hade sönerna "Vackrevikpojka." Vackrevik försvann nog under slutet av trettiotalet. Mitt emot ligger Påvholmen. Där lär ha hittats någon drunknad som hette Påve och som bragts om livet. På något sätt har Vackrevik nämnts i det sammanhanget. Men det ligger nog tillbaka till 1800-talet.

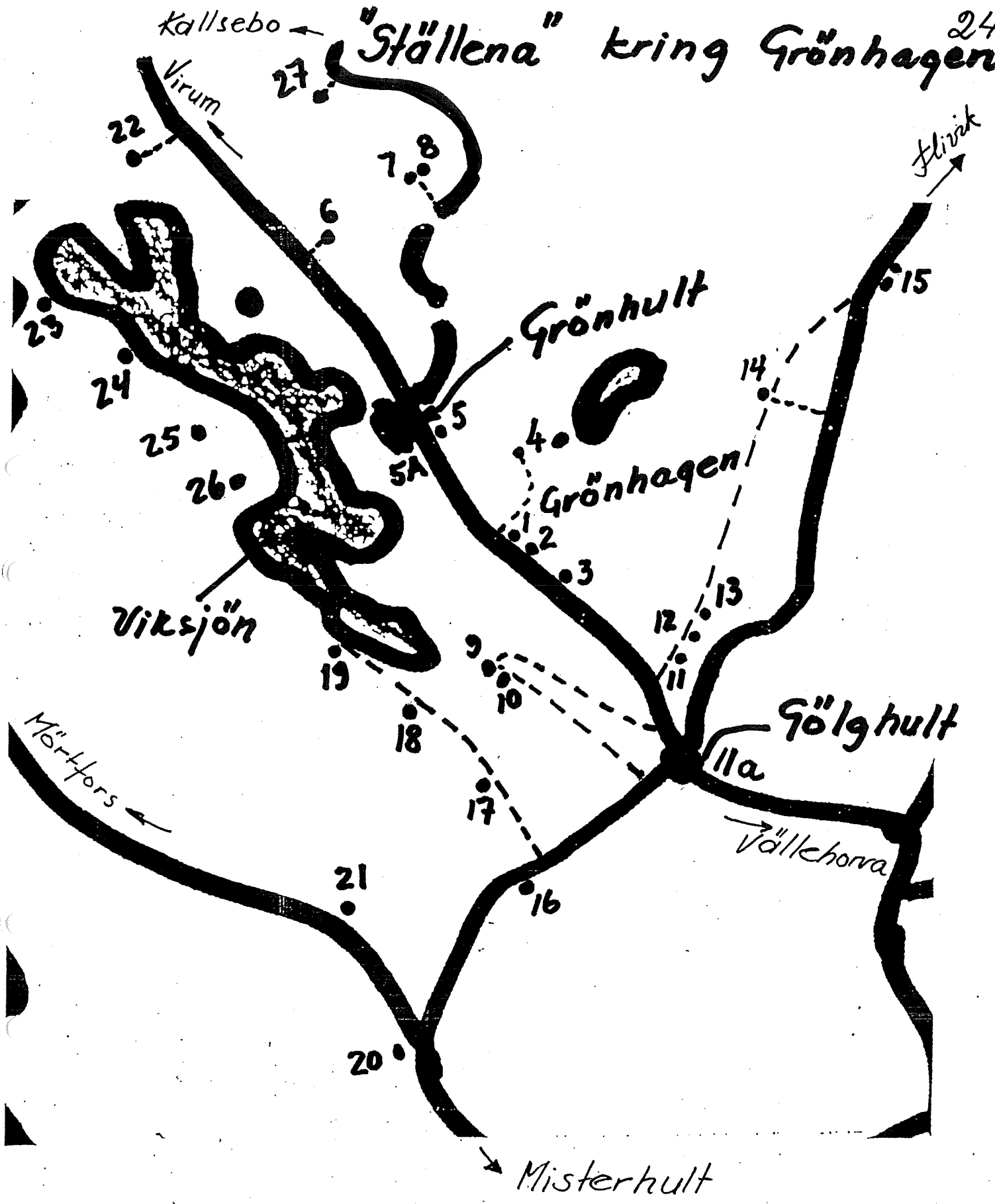
27. Gölberget.

Där bodde Fridolf Holmberg och Ellen med sönerna Manne och Evald. D v s de bodde där under trettiotalet. Kanske inte 1925. Pappa berör någon gång det han kallar "Mor Dahlgwists stuga". Någonstans ringer en klocka att det kan vara Gölberget, som åsyftas. Fridolf mätte sten. Den mätning som skedde av ackordet. Om han var fackets eller bolagets man vet jag inte. Han var senare sjukkasseombud. Han höll också småauktioner med Albert Lindström som ropare. Han med cigarren. Det såg fint ut. Fridolf var nog lite skrivkarl, men av ganska litet mått. Det behövdes på den tiden inte så stor färdighet för att något höja sig över mängden.

14. Snäckedal.

Ägdes nog av Nilsson, som pappa ibland arbetade åt iskogen. Det köptes ganska snart av Holmkvist, med sönerna Gustav, Erik och Karl. Erik och Gustav tog så småningom över gården. De kanske var lite egna, men mycket driftiga. Hade kolugn under kriget. De höll i många år på och ville få en ändring av gränsen mellan Snäckedal på ena sidan och Gölghult och Grönhult på den andra sidan vid Ängkärret, som egentligen var en starräng. De vann till slut och gränsen ändrades.

"Ställena" kring Grönhagen.

Kallsebo ←

Virum ←

Hlivik →

Mörthors ←

Vällehorra →

Misterhult →

Grönhult

Grönhagen

Gölgult

Viksjön

27

22

7, 8

6

23

24

25

26

5

5A

4

1

2

3

14

12

10

11

13

9

8

10

17

18

21

16

20

15